

5. Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 06.-7.2005 № 2747-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text> (дата звернення: 14.03.2021).

6. Чудик Н. Правовий статус адвоката в адміністративному судочинстві. *Актуальні проблеми правознавства*. 2016. Вип. 2. С. 77-82.

7. Правила адвокатської етики від 09.06.2017 № n0003418-12. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/n0003418-12#Text> (дата звернення: 14.03.2021).

Роліна О. С., здобувач вищої освіти гр. ПД-171
Науковий керівник – **Берднік І. В.**, к.ю.н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ВПЛИВ КАТЕГОРІЙ ДОБРА І ЗЛА НА МОРАЛЬНИЙ ВИБІР ПРАВООХОРОНЦЯ

Життя кожної людини сповнене неочікуваних поворотів, ситуацій, які буває не просто оцінити - чи слід звернути увагу на цінності, чи піде прийняте рішення на користь, або на шкоду собі чи оточуючим, робочому колективу, чи варто вчинити так, або інакше. Обставини, що надають людині своєрідну дилему, при якій необхідно вирішити конфлікт внутрішніх інтересів, - поступитися чимось привабливим власне для себе, але зробити так, як велить совість. Саме ця дилема, ці обставини, називаються моральним вибором.

Професія правоохоронця сповнена таких моментів, які у повній мірі випробовують міцність внутрішньої моральних переконань, здатність людини діяти не лише заради власного блага, а й жертвувати своїми амбіціями, побажаннями, заради установа в суспільстві порядку культурного, соціального та законного. Правоохоронець є частиною того фундаменту, який не дає соціуму звалитися у прірву анархії, - саме тому так важливо для представників даної професії уміти робити правильний вибір, розуміти грань між дещо філософськими категоріями добра та зла, керуватися тими засадами, які допоможуть покращувати світ, а не руйнувати його.

Добро та Зло з точки зору етики можна розглядати як певну оцінку пізнавальних здібностей людини, її діяльність, пов'язану з вибором тих норм поведінки, додержання тих норм моралі, які надають можливість досягнути бажаної мети. Людина сама повинна визначати істинність або помилковість власних прагнень. Бенедикт Спіноза, Кант, Поль Гольбах, Клод Гельвецій висували критерієм Добра користь, ставлячи цю користь в залежність від пізнання [1, с. 56]. Отже, можна сказати, що ступінь розуміння Добра та Зла залежить саме від того, наскільки людина розвинула та розвиває свої пізнавальні здібності, адже неможливо оцінювати ситуацію, не маючи жодного внутрішнього уявлення про те, яка реакція на неї принесе суспільну користь, і буде вважатися заподіяним Добром. Для правоохоронця дуже важливою є ця здатність розпізнати у своїх прагненнях обидві сторони, та зробити правильний вибір відповідно до совісті та закону.

Однак, не завжди вдається сумістити мораль, совість та закон. Часом виникають випадки, коли особисте розуміння особою справедливості та совісті не збігається із законом, - саме тоді у боротьбу вступають внутрішні переконання. Уміння правильно оцінити їх і є тою необхідною навичкою, яка допомагає відрізнити Добро від Зла.

Не зважаючи на те, що мораль і закон є окремими соціальними регуляторами, вони взаємодіють одне з одним задля досягнення спільної мети. Правові норми у своїй переважній більшості є відображенням моралі.

Слід зауважити, що будь-яке правопорушення є вчинком аморальним, - про це свідчить навіть походження слова «злочин» в українській мові. Але у сучасному світі з його різноманіттям культур та багатогранністю різниці поняття моралі (наприклад, моралі християн, атеїстів і т.д.), правові норми часто вступають у конфлікт із вимогами системи цінностей [2, с. 89].

Отже, певною мірою закон можна вважати офіційним відображенням у суспільстві категорії Добра. У свою чергу беззаконня – Зло, боротьба з яким є основним завданням правоохоронця. Зрозуміти та відмежувати одне від іншого можливо лише через пізнання своїх власних моральних якостей, та через налаштування цих внутрішніх переконань у відповідності із загальносуспільними, офіційно визначеними правилами поведінки. Питання морального вибору працівника правоохоронних органів дуже тісно пов'язане із тим, що він вважає Добром чи Злом, і що під цим розуміє суспільство. А значить, правильне розуміння даних категорій є нагальною потребою для тих, хто діє від імені закону.

Список використаних джерел

1. Малахов В. А. Етика: Курс лекцій: навч. посібник. Київ: Либідь, 2001. 384 с.
2. Максимов С. І. Трансформації моральної правової культури в сучасному українському суспільстві. URL.: https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/16790/1/SB_30-05-2019.pdf (дата звернення: 20.03.2021).

Ботвинко А. В., здобувач вищої освіти гр. ПД-171
Науковий керівник – **Берднік І. В.**, к.ю.н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ЕТИЧНА ПОВЕДІНКА ПОЛІЦЕЙСЬКОГО

З розвитком суспільства спостерігається чітка тенденція до звуження меж правового регулювання суспільних відносин та зменшення впливу держави на регулювання особистих відносин населення за допомогою закону через їх регулювання шляхом інших соціальних норм, зокрема моральних. Деякі моральні норми отримують своє законодавче підтвердження і автоматично стають законними. Це також стосується етичних правил поведінки деяких професій, які разом складають професійну етику. Професійна етика має особливе значення для соціально орієнтованих професій, наприклад, поліцейських.

Правове регулювання професійної етики працівників поліції в Україні – це система правових актів, що регулюють службову діяльність таких осіб. Якщо закріпити ці нормативно-правові акти відповідно до їх юридичної сили, то можна визначити, що правовою основою професійної етики працівників поліції є: 1) Конституція України; 2) міжнародні нормативно-правові акти, ратифіковані Україною; 3) закони України; 4) нормативно-правові акти центральних державних органів (постанови Верховної Ради України, укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України); 5) відомчі нормативні акти (накази, розпорядження, накази Міністерства внутрішніх справ України) [1, с.152].

Професійна етика поліцейського – це не лише сукупність певних моделей поведінки у певних професійно значущих випадках. Професійна етика поліцейського – це певний спосіб і стиль життя, особисті переконання, життєва позиція та особиста відповідальність. Правила етичної поведінки поліцейських – це узагальнений збір професійно-етичних вимог до правил поведінки поліції і спрямований на забезпечення служби суспільству шляхом